

drer Jernbanearbejderne i Sylland, fordi den staaer under Indflydelse, som vi aldeles ikke her kunne gjøre os nogen Regning for. Det er os ubegribeligt, at hvilken Regjering der end vender tilbage, saa søger den bestandigt at faae Tverbanen sat igjennem og benytter uheldige Dieblik og Stemninger til at faae Forslag gennemførte, som siden forsvømmes fra alle Kanter, eller til at modarbejde Muligheden af at komme til Forslag, som man kunde ønske at see gennemførte; — og tilsidst har den en lille Udgangsport gennem de militære Nødvendigheder. Er det da virkelig disse Nødvendigheder, der beherske os, eller er det Pligter og Nødvendigheder, som blot gives den militære Røppe paa?

Jeg skal nu forsøge at følge det ærede Mindretals Bemærkninger mod Fleertallets Forslag. Den første Indvending, som Mindretallet har gjort, indeholder netop, hvad der er ganske rigtigt, den Forskjellighed, der er imellem Fleertallet og Mindretallet. Det bebrejder Fleertallets Forslag, at det tilintetgjør Tverbanen! Ja, hvad skal det gjøre Andet? Selve Lovforslaget fra Regjeringen er kommet her, for paa den hensigtsmæssigste Maade at tilintetgjøre Tverbanen; det gjør Fleertallets Forslag ogsaa; det har altsaa i den Retning fuldstændigt gjort sin Pligt, og Mindretallets Forslag, som slutter sig til Tverbanen, maa nødvendigviis her forkastes. Det ærede Mindretal siger dernæst, at Fleertallet vil ombytte Tverbanen med en Midtebane, og dette er ganske rigtig Hensigten; men det er ogsaa det, Regjeringen har villet; den har blot sat sine Begrænsninger noget mindre bestemt. Det er erklæret for os, at Midtebanen ligger i de 300,000 Daler pr. Mill, og det ærede Mindretal har ikke mod sagt det; det har tværtimod sagt, at det antog, at man for de 300,000

Ad. pr. Mill vanskelig vilde kunne bygge paa den Vest og i den Retning, som det foreslaaer, og altsaa er der dog nogen Sandhed i den af Regjeringen satte Begrænsning. — Det ærede Mindretal bebrejder fremdeles Fleertallet den Feil, at det ikke har benyttet det Stykke af Tverbanen, der efter sin Natur er en Længdebane, til en Længdebane og fortsat den, — jeg troer, det var saaledes, at den ærede Ordfører for Mindretallet (Schovelin) udtalte sig — og jeg maa bede lagt Mærke hertil. Da vi sidst talte her om Tverbanesagen, blev det fra alle Sider paastaet, det vil sige fra dem, der forsvarede Tverbanen, at den i Intet præjudicerede den senere Retning af en Længdebane. Men nu spørger jeg, om det ikke ved denne Udtalelse af det ærede Medlem (Schovelin) er viist, at idetmindste een af de Mænd, der med størst Over og med størst Held hjalp os til den uheldige Tverbane, vil præjudicere den kommende Længdebane ved at benytte den uheldige Stilling, hvori vi ere komne, til at faae fremtvunget den Længdebane, som han dengang vilde naae, og som der var mange Andre her, der vare imod; en Længdebane, som skal gaae, ikke i det indre af Landet over Viborg Nord paa, men fra Aarhus og Randers Nord og Syd paa, saa nær henimod Kjøbstæderne, som muligt. Altsaa vil man see, at Længdebanen i Virkeligheden er i dette ene Stykke forsøgt præjudiceret, og at det, som maa stemme meest med den Pligt, der paahviler os i det Dieblik, vi skulle komme bort fra Tverbanen, er, netop at komme bort fra dette Stykke af den. Det ærede Mindretal bebrejder Fleertallets Forslag, at det vil lægge Jernbanen for langt ind imod Vest; jeg svarer hertil, at den kommer saa langt ind imod Vest, som det er nødvendigt, for at den i Virkeligheden kan komme Syllands Indland tilgode.